

Христа, на Дѣвж-Маріж, на Апостогы-тѣ, и на мѣченици-тѣ въ мнѣніе че тѣ сж наши ходатаи прѣдъ Бога.

Въ Вѣсточнж-тж църквж прѣзъ едно столѣ-тіе (726 до 842 год.) вълнуваше распрята за образопоклоненіе-то; и макаръ че Карлъ-Великый въ единъ съборъ въ Франкфортъ 794 г. заповѣда да ся осжди образопоклоненіе-то, при всичко това то ся распространи на Западъ като было прѣпоржчано и спомогано отъ самы-тѣ Папы. Най-сѣтнѣ ся прѣпирахж само върху това, дали да ся почитать и цалувать както на Истокъ само живописны образы или както на Западъ и статуи-тѣ.

Но при всичко това не бѣхж изчезнжли напълно слѣды-тѣ на христіянскж-тж църквж коя-то съ ученіе и животъ ся противи на увеличающе-то разрушеніе, но особенно на владычествуваніе на Папство-то. Въ тихж отстраненность въ монастыры-тѣ намѣрихж ся още благочестивы чѣловѣци, кои-то ако и да не възстанххж като гръмкы свидѣтели противъ развращеніе-то, въ себе си упазихж вѣрж-тж въ добрж сѣвѣсть и употрѣбихж талантъ-тѣ си въ околность-тж си, и по този начинъ направихж уединенно-то си жилище въ прибѣжище на христіянско мысленіе и на наукж-тж. Отъ врѣме на врѣме възстанххж, при развитіе-то на развращеніе-то—въ самы-тѣ монастыры серіозни мжжіе, кои-то чрѣзъ основаніе-то на новы общества спорѣдъ по-строгы правила,